

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
'Αριθμός φύλλου 79

16 Φεβρουαρίου 2002

«Κοινωνία»... δίχως κοινωνία

Φταίει ή νοσηματική μετάλλαξη των λέξεων στις νεώτερες εποχές; Φταίει τό ξεθώριασμα των πνευματικών τυπωμάτων των ψυχών μας καί ή συρρίκνωση των έμπειριών μας στην τυπική γεύση τής εύμαρειας; Φταίει ή συνθηματολογία των καιρών μας, πού άποπροσανατολίζει άπό τήν άλήθεια καί τή γνησιότητα του άνθρώπινου βιώματος καί προσανατολίζει στους στόχους των συμφερόντων τής παγκόσμιας διαπλοκής; Τό γεγονός είναι ότι ή σημασία καί ή έμπειρία τής λέξης «κοινωνία» έχει αλλάξει στή σκέψη μας καί στή ζωή μας. 'Αλλιώς τή βρίσκουμε στά βιβλία τής 'Ορθόδοξης παράδοσής μας καί στήν καθημερινή πρακτική των άγίων μας. Καί άλλιώς τή συναντάμε στή δομή, στή νοοτροπία, στήν κλιμάκωση των επιδιώξεων καί στήν άξιολόγηση των άνθρώπων τής εποχής μας.

Σήμερα, ή έννοια του πολυσήμαντου καί πολυδυναμικού έλληνικού όρου «κοινωνία» έγκλωβίστηκε επίκινδυνα στή σημασιολογία, πού άποδέχονται οι Εύρωπαίοι έταίροι μας, όταν στις κοινωνιολογικές τους έξερευνήσεις καί στις καθημερινές τους άναστροφές χρησιμοποιούν τή λέξη «société»,

«society». Τήν κοινότητα τῶν ἀνθρώπων, πού ζοῦν στήν ἴδια γεωγραφική περιοχή καί προωθοῦν τό ἄρμα τῆς κοινῆς ἱστορίας καί τῶν κοινῶν συμφερόντων. Ἡ ἀνησυχία τῆς πλατειᾶς μάζας δέν προωθείται βαθύτερα. Καί ὁ λογισμός τοῦ «μεταμοντέρνου» ἀνθρώπου δέ σκάβει τό μεταλλεῖο τῆς ἐμπειρίας τῶν ἀγίων μας, γιά νά ἀνακαλύψει μέσα σ' αὐτή τήν ἀτίμητη ἐμπειρία, πού εἶναι ὑφασμένη μέ τή γνώση καί μέ τήν πράξη, τό εὖρος καί τό ὕψος καί τό βάθος τοῦ κατεξωμένου ὅρου «κοινωνία».

Δεμένοι στήν ὁρολογία καί στή σημασιολογία τούτου τοῦ χαλκευμένου τεχνοκρατικοῦ γλωσσarioύ, ὑποχρεωνόμαστε νά ζοῦμε στή δομή καί στή διαλεκτική τῆς μάζας. Τῆς ἀπρόσωπης, τῆς ἀποπροσανατολισμένης καί τῆς κατευθυνόμενης μάζας. Στά κανάλια τῆς ἀποπροσωποποίησης καί τῆς ἐκμετάλλευσης. Οἱ καρδιές δέ θερμαίνονται μέ τήν ἀγάπη. Καί τό ἕνα πρόσωπο δέν ἀναγνωρίζει στό ἀπέναντί του τόν «πλησίον», τόν «ἀδελφό».

Ανατρέχω σέ μία λακωνική ἐκχυση ἐμπειρίας τοῦ ἀγίου Ἰουστίνου. Τοῦ φιλοσόφου καί μάρτυρα, πού ἔζησε κατὰ τήν πρώτη χριστιανική ἐποχή καί πλούτισε τήν ἱστορία καί τή Θεολογία μέ τοὺς θησαυροὺς τῶν προσωπικῶν του βιωμάτων: «οἱ ἔχοντες τοῖς λειπομένοις πᾶσιν ἐπικουροῦμεν καί σύνεσμεν ἀλλήλοις ἀεί» (Ἀπολογία Α' 67). "Οσοι ἀπό μᾶς ἔχουν ἐπάρκεια σέ ὕλικά ἀγαθὰ, προσφέρουν καί βοηθοῦν ἐκείνους, πού τά στεροῦνται. Καί πάντοτε βρισκόμαστε πολύ κοντά ὁ ἕνας στόν ἄλλο.

Αὐτό τό «πολύ κοντά ὁ ἕνας στόν ἄλλο» εἶναι τό μυστικό καί μυστηριακό Ἀνόημα τοῦ ὅρου «κοινωνία» καί ἡ δυναμική μεταμόρφωση τῆς μαζοποιημένης κοινότητος σέ πνευματική οἰκογένεια, μέ ἀνοιγμένους τοὺς διαύλους τῆς ἐπικοινωνίας καί τῆς κατανόησης καί τῆς συνεργασίας.

Μέσα στήν Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ «σύνεσμεν ἀλλήλοις». Ὑπάρχουμε ὅχι ὁ καθένας χωριστά, προσηλωμένος καί ἀπορροφημένος ἀπό τά προσωπικά του συμφέροντα καί τίς ἰδιοτελεῖς του ἐπιδιώξεις. Εἴμαστε ἀνοιχτοί ὁ ἕνας στόν ἄλλο. Συμπορευόμαστε. Κοινωνοῦμε ἀπό τό ἴδιο Ποτήριο τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί γευόμαστε μαζί, σέ κλίμα συναντίληψης καί ἀλληλοβοήθειας, τόν κρατήρα τῆς χαρῆς ἥ τίς σταλαγματιές τῆς ὀδύνης. Κανένας δέν εἶναι ξένος. Καί κανένας δέν εἶναι μόνος. Κανένας δέν εἶναι πολλοστημόριο στή μάζα καί κανένας δέν ἀπωθεῖται στό πεζοδρόμιο τῆς λησμοσύνης.

Λησμονημένη σήμερα αὐτή ἡ πρακτική καί αὐτή ἡ ἐμπειρία. Μεταλλαγμένες οἱ λέξεις, μέ τίς ὁποῖες συνεννοοῦμαστε. Ἐκφυλισμένη ἡ ζωή μας. Μᾶθαμε νά ζοῦμε σάν κοπάδια ἐτεροκίνητα. Καί χάσαμε τή θέα τῶν προσώπων καί τήν κοινωνία τῶν ψυχῶν.

«Πέραν πεδίων...».

«Πέραν πεδίων» ξεστράπη και όλίσθησε, για μία ακόμα φορά, μέσα στη σκοτοδίνη του, ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, με την παρασκηνιακή μεθόδευση των μητροπολιτικών έκλογων. Ρούφηξε αχόρταγα τό ήδύποτο υπνωτικό της κολακείας. Και ανταποκριθηκε προσφέροντας άμετρη, άξιοκατάκριτη αρχιεπισκοπική εϋνοια στους παμπόνηρους πραγματευτές των πλαστών ύμνολογημάτων. Πεινασμένος πάντοτε και διψασμένος για έπαινο, πλανήθηκε έξω από τά όρια, πού τά σηματοδοτούν ή Καινή Διαθήκη, ή Όρθόδοξη Έκκλησιολογία και οι Έρωί Κανόνες. Κάθησε υπεροπτικά και με κοσμική αυτοπεποίθηση σε θρόνο απόλυτου έξουσιαστή. Δέχτηκε τίς ύποκλίσεις και τά προσκυνήματα της ύστερόβουλης δουλοπρέπειας. Και, βάζοντας σε κίνηση τό σκοτεινό μηχανισμό της αύθαιρεσίας, άμειψε τούς πονηρούς κόλακες με παροχές τιμών και άξιωμάτων. Κατέλυσε προκλητικά τά εκκλησιαστικά θέσμια. Και μοίρασε, ως αντίδωρο της κολακείας, κατάφαση και προτίμηση στην ίερατική μετριότητα και στην κατεγνωσμένη φιλοδοξία. Λειτουργήσε έξουσιαστικά και μεροληπτικά. Δίχως νηφάλια και υπεύθυνη μέτρηση των «δεδομένων».

Καταπατώντας προκλητικά τίς προδιαγραφές και τίς έπιταγές του ύπουργήματός του. Και περιφρονώντας τίς άγαθές προσδοκίες του πληρώματος της Έκκλησίας.

Στήν προσπάθειά του δέ νά δικαιολογήσει τά άδικαιολόγητα, νά στηρίξει τά άστήρικτα, νά δικαιώσει τίς άδικαιώτες πράξεις του, άφέθηκε νά έκτεθει σε εκκλησιολογικές έξαγγελίες βλάσφημες, πού δέ θά τολμούσε νά τίς έκστομίσει ό άσχετότερος άχθοφόρος των θησαυρισμάτων της Όρθόδοξης Θεολογίας μας ή ό θρασύτερος καταπατητής των θεμελιακών Έρων Κανόνων της άγιότατης Έκκλησίας μας.

*

Τρία ήταν τά τελευταία, μεγάλα όλισθήματα του υπερόπτη Αρχιεπισκόπου, πού, προσπαθώντας νά υπερυψώσει τό προφίλ του στην τεχνητά φωτισμένη όδόνη της δημοτικότητας, γλιστράει, επί τέσσερα όλόκληρα χρόνια, από γκάφα σε γκάφα και από πλάνη σε πλάνη.

Τό πρώτο του όλίσθημα ήταν, ότι κάθησε στό τραπέζι της συνευχίας με τέσσερα φιλικά, αλλά όχι άφεγάδιαστα πρόσωπα (άνάμεσα σ' αυτούς ήταν και ό ήρωας των ρόζ σκανδάλων, πού συνταράσσει για καιρό τώρα όλό-

κληρη τήν κεντρική Έλλάδα) καί συναποφάσισαν τήν ανάδειξη συγκεκριμένων προσώπων στίς τρεῖς Μητροπόλεις, πού βρίσκονταν σέ κατάσταση χρείας. Τήν ἀπόφαση αὐτή τῆς εὐωχούμενης ὀλιγαρχίας ἔσπευσε ὁ κ. Χριστόδουλος νά τήν ὀριστικοποιήσει, ἀνακοινώνοντάς την ἐπίσημα στούς ἀρχιμανδρίτες, πού ἐνδιαφέρονταν γιά τήν ἐκλογή τους καί πού εἶχαν κινήσει ὁλόκληρο τό μηχανισμό κολακειάς (καί ὄχι μόνο), γιά νά ἐπηρεάσουν τήν πενταμελή συνωμοτική ἐπιτροπή καί νά ἀποσπάσουν τήν εὐνοιά της καί τήν ὑποστήριξή της.

Μέ τήν ἄθεσμη καί ἀντικανονική αὐτή πρωτοβουλία του ὁ κ. Χριστόδουλος ὑποτίμησε καί περιθωριοποίησε ὁλόκληρη τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀπό θεσμό θεμελιακό, ἀποδέκτη τῆς ἐμπνευσης καί τῆς καθοδηγίας τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὑπεύθυνο καί ὑπόλογο Σῶμα γιά τή ρύθμιση τῶν προβλημάτων, πού ἐμφανίζονται στή διαδρομή τῆς ἱστορικῆς ἀνέλιξης τῆς Ἐκκλησίας καί γιά τήν ἐπιλογή τῶν ἁγίων λειτουργῶν, πού θά κληθοῦν νά ποιμάνουν τίς τοπικές Ἐκκλησίες, ἔστησε τήν Ἱεραρχία στή διάταξη ἑνός λόχου, πού εἶναι ὑποχρεωμένος νά δέχεται ἀδιαμαρτύρητα τά παραγγέλματα τοῦ προκαθημένου καί νά παρέχει πάντοτε «κατ' ἐντολήν» τήν ψῆφο του. Οἱ Ἱεράρχες, 80 τόν ἀριθμό, «ἐντέλλονται» ἀπό τόν πρόεδρο νά προσέρχονται στή Συνεδρίαση ὡς πρόβατα ἄφωνα. Δίχως νά διακρατοῦν τό ἀδιαπραγμάτευτο δικαίωμα τῆς ἐλεύθερης κρίσης καί τῆς ἐπιλογῆς. Καί δίχως νά ἔχουν τήν ἄνεση διαφοροποίησης τῆς ψήφου τους.

Τό δεύτερο ὀλίσθημα, ὄχι μικρότε-

ρης σοβαρότητας καί ὄχι ἰσχνότερης καταλυτικῆς συνέπειας, ἦταν οἱ συγκεκριμένες, εὐνοιοκρατικές ἐπιλογές γιά τίς κενές μητροπολιτικές καθέδρες. Ἡ πρόκριση προσώπων, πού δέ διακρατοῦσαν στά προσωπικά τους δεδομένα τό θησαύρισμα τῆς «καλῆς ἑξωθεν μαρτυρίας» (Α' Τιμοθ. γ' 7). Ὁ πρότερος βίος τους δέν ἔδινε στίς πλατεῖες μάζες τό στίγμα τῆς ἀξίας, τῆς πνευματικῆς καί τῆς κυβερνητικῆς συγκρότησης, τό ἄρωμα τῆς «ἐν Χριστῷ» βιοτῆς, πού πρέπει νά ἐκπέμπεται, ὡς εὐωδία προσωπικότητας, ἀπό κείνους, πού ἐπιλέγονται γιά τίς ἐπάλξεις τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης καί τῆς θεολογικῆς αὐθεντίας.

Μικρή ἡ χώρα μας, δέν ἀπλώνει τή μεθόρια γραμμή της σέ ἀπεριόριστα μήκη, ὥστε νά εἶναι δύσκολη ἡ πρόσβαση στίς ἐπαρχίες της καί ἡ γνωριμία μέ τοὺς ἐπιτελεῖς τους. Λίγοι οἱ ἄξιοι καί πανάξιοι κληρικοί τῆς Ἐκκλησίας μας, ξεχωρίζουν μέ τή σεμνότητά τους καί μιλοῦν μέ τό σιωπηλό τους παράδειγμα. Γνωστοί καί οἱ σκανδαλοποιοί, μιά καί δέν καταφέρνουν, μ' ὅλες τίς προφυλάξεις τους, νά κρύψουν τίς μεμπτές πράξεις τους στή σκιά καί νά παραβιάσουν τήν ἠθική τάξη ἀπρόσιτοι ἀπό τό φακό τῆς δημοσιότητας καί τήν κρίση τῆς ἐκκλησιαστικῆς, πνευματικῆς οἰκογένειας. "Ολοι κινούμεστε σέ μιά ἀνοικτή σκηνή. Καί ὅλοι περνοῦμε ἀπό τό κόσκινο τῆς κριτικῆς καί τῆς μέτρησης τῆς προσωπικῆς μας ἀξίας. Γιά κάποιους ἐκλεκτούς καί ἄξιους ὑπάρχει ἕνα *consensus* ἐκτίμησης. Μιά συμφωνία ἀγαθῆς γνώμης. Καί μιά ὁμοφωνία στήν ἀποδοχή τῆς προσφορᾶς τους καί στήν προσδοκία τῆς ἀνάδειξής τους. Γιά κάποιους ἄλλους,

υπάρχει αρνητικό **consensus**. Ἐπιφύλαξη στήν ἀποδοχή. Καί ἄρνηση προσυπογραφῆς τοῦ συμβολαίου τῆς προαγωγῆς τους. Τό ἄπλωμα, λοιπόν, τοῦ χεριοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στήν κληροδόχο τῶν στερημένων τῆς κοινῆς ἀποδοχῆς, τόν ἔφερε σέ διάσταση μέ τήν κοινή γνώμη καί στήν πρόκληση πολλῶν ὑποψιῶν καί ἀντιπαραθέσεων. Ἄν ἔκανε τό πρῶτο σφάλμα, νά ἐπιλέξει μέ τήν κατεγνωσμένη φρουρά τοῦ συμποσίου, κάποιους ἀπό τό κατάστιχο τῶν ἐκλεκτῶν, ἡ ἐκκλησιαστική συνείδηση θά τοῦ καταλόγιζε τήν περιφρόνηση πρός τή Συνοδική δομή τῆς διοίκησης, ἀλλά θά τοῦ ἐπιδίκαζε τό ἐλαφρυντικό, ὅτι διάλεξε ἀκατηγόρητους καί ἄξιους. Τώρα, ἡ ἀπογοήτευση γέννησε τή διαμαρτυρία. Καί ἡ διαμαρτυρία τήν ἔκρηξη τῆς ἀγανάκτησης. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κατηγορήθηκε ὅτι εὐνοεῖ σταθερά τοὺς σπιλωμένους. Μετά τήν ἐπιλογή καί τήν ἀνάδειξη τοῦ προσώπου, πού μόλυνε τά ἱερά χρώματα τῆς κεντρικῆς Ἑλλάδας, ἀνέσυρε ἀπό τό βάθος τοῦ σάκκου τῶν ὑποψηφίων καί ἄλλες στιγματισμένες (δίκαια ἢ συκοφαντικά, ἄγνωστο, μιά καί δέν ἐρευνήθηκαν συστηματικά οἱ καταγγελίες) προσωπικότητες. Καί ἡ εὐθύνη συσσωρεύτηκε στό δικό του πρόσωπο.

Τό τρίτο ἀρχιεπισκοπικό ὀλίσθημα: Μετά τό σάλο, πού ξεσηκώθηκε, μετά τίς σφοδρές ἐπιθέσεις τῶν συνιεραχῶν του, τίς ὁμαδικές βολές τῶν Μέσων Ἐνημέρωσης καί τό δηλητηριασμό τῆς κοινῆς γνώμης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δέν ἀναδewώρησε τοὺς προγραμματισμούς του καί δέν ἔστειλε στό ἀρχεῖο τῶν λαθεμένων ἀποφάσεων τή διαβλητή πρόκριση, πού ἔκανε ὁ

ὁμιλος τῆς συνευωχίας του. Θεώρησε, πῶς ἡ ὑποχώρηση τραυματίζει τό κύρος του. Καί, πειστωμένος, ρίχτηκε στόν ἀγῶνα νά περισώσει τίς ἐξω-συνοδικές ἐπιλογές του. Νά ἀνυψώσει στοὺς μητροπολιτικούς θρόνους τοὺς εὐνοούμενους κόλακες καί νά ἐξουθενώσει, μέ τό φλάμπουρο τῶν ἐξαγορασμένων ψήφων, ὅλους ἐκείνους, πού ἀποτόλμησαν νά σηκώσουν τό ἀνάστημά τους καί νά ἀναμετρηθοῦν μέ τήν ἀπόλυτη καί, ταυτόχρονα, ἀνέλεγκτη «αὐθεντία» του.

Ἐπιασε τό τηλέφωνο καί ἐπικοινωνῆσε μέ ὅλα τά μέλη τῆς Ἱεραρχίας. Ζήτησε συμπαράσταση καί συνοδοιπορία. Υἱοθέτηση τῆς ἀπόφασης τῆς φατρίας. Καί ἀνάδειξη σέ Μητροπολίτες τῶν προσώπων τῆς ἀμαρτωλῆς εὐνοίας.

Στά πρόσωπα, στά ὁποῖα μπορούσε νά ἀσκήσει πίεση, γιατί καρτεροῦν ὀφέλη ἀπό τήν συμπόρευση μέ τόν πρόεδρο τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων, μίλησε κοφτά καί προστακτικά. Καί κατάφερε νά τοὺς προσεταιριστεῖ καί νά τοὺς προσδέσει στό ἄρμα του. Τοὺς Ἱεράρχες, πού ἀσκοῦν τά καθήκοντά τους διακριτικά ἢ καί νωχελικά, τοὺς ἰκέτεψε καί τοὺς παρακάλεσε. Καί κείνους, πού τοὺς εἶδε ἀρνητικούς ἢ ἐπιθετικούς, ἀποφασισμένους νά διακόψουν τήν ἐξάρτηση καί νά χειραφετηθοῦν, ἀπλῶς τοὺς καταμέτρησε καί, μιά καί δέν μπορούσε νά κάνει κάτι διαφορετικό, τοὺς καταλογογράφησε, μέ πολλή λύπη, ὡς μέλη τῆς ἀντιπολίτευσης.

Ἀργότερα, μετά τή δημοσιοποίηση τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς «ἐκκοσμιευμένης» ἐκλογῆς, ὁ ἔνοχος πρόεδρος τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος ἔστρεψε τά

βέλη του έναντίον τῆς ἱεραρχικῆς πλειοψηφίας καί ἐκτόξευσε πικρόχολα ἐναντίον τους. Τούς κατηγορήσε, ὅτι αὐτοεῖναι οἱ δημιουργοί τῆς ἐκτροπῆς καί οἱ πρόξενοι τοῦ σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν: «Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀνήκει σέ ὅλη τήν Ἐκκλησία καί τήν ἱεραρχία καί εἶναι ἀνεπίτρεπτο μέσα στήν ἱεραρχία νά ὑπάρχουν ὁμάδες, ἐπί μέρους ἀνθρώποι πού ἔχουν διαφορετική πορεία ἀπό αὐτή τήν ἀντίληψη. Διαφορετική ἄποψη μπορεῖ νά ἔχει ὁ ὁποιοσδήποτε, ἀλλά αὐτό ἀπέχει παρασάγγας ἀπό τήν προσπάθεια τέτοιων ἀνθρώπων νά δημιουργοῦν ἐν εἰδει συνωμοσίας ὁμάδες, πού ἀντιστρατεύονται ἢ ἀντιπαρατάσσονται πρὸς τήν κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας» («Βῆμα», 16 Δεκεμβρίου 2001).

Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτοαναγορεύτηκε «κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας». Ὑπέκλεψε, δηλαδή, τὴ θέση, πού ἔχει στήν ἐκκλησιαστικὴ παρεμβολὴ ὁ σταυρωμένος καί ἀναστημένος Κύριός μας. Ἀντὶ γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ἔγινε αὐτός «κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας». Καί ἐπιμέτρησε τὴν ἐνοχί τῆς συνωμοσίας σὲ κείνους τοὺς ἱεράρχες, πού τόλμησαν νά ἀπορρίψουν τὴ δική του συνωμοτικὴ συνέυρεση μὲ τοὺς 4 συνευωχουμένους του καί τὴν ὀριστικὴ πρόκριση, ἀπὸ τὴν παρασυναγωγή τῶν πέντε, τῶν ὀνομάτων τῶν νέων Μητροπολιτῶν.

*

Καί δέ σταμάτησε τὴν ἐκκλησιολογικὴ κατολίωση, μετὰ τὴν πρώτη διάστροφη διατύπωση, πού ξέφυγε ἀπὸ τὸ «ἔρκος τῶν ὀδόντων» του. Ἡ μέθῃ τῆς φιλοπρωτίας, ἢ πληγωμένη του ἀλαζονεία καί ἡ ἀφρενάριστῃ ἐπιθετικότητά του, τὸν ἔσπρωξαν σὲ λόγους

καί σὲ μηνύματα, πού καταχωροῦνται στὴ βίβλο τῆς προσωπικῆς του ἱστορίας ὡς ἀνοιχτὴ «βλασφημία κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος».

Μετὰ τὴν ἐκστρατεία του, μὲ τὴ συμπαράσταση καί τὴ βοήθεια τῶν πονηρῶν συνεργατῶν του, γιὰ τὴν ὑποσκέλιση τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τὴ μετάλλαξή του σὲ συρφετό ἄβουλων κομπάρσων, βρῆκε τό θάρρος, ἢ, ὀρθότερα, τὴν ἀλαζονικὴ θρασύτητα, νά ἀρπάξει τό μικρόφωνο τῆς ραδιοφωνικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί, μὲ δηλώσεις του, νά τορπιλίσει τό φάρο τῆς Πατερικῆς Θεολογίας καί νά στήσει τό μνημεῖο τῆς λεκτικῆς ἀπάτης.

Ἀρχιεπίσκοπος στὸν ὅμιλο τῶν Ἐπισκόπων, πρόεδρος τῶν διοικητικῶν Σωμάτων τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας, θεσμοθετημένος ἐκφραστής τῆς πίστεως καί τῆς πεποίθησης καί τῆς βαθύτατης συνείδησης ὁλόκληρης τῆς ἱερῆς παρεμβολῆς τοῦ Κυρίου, τσαλαπάτησε τὴν ἀλήθεια καί ἔρριξε τοὺς μαργαρίτες στοὺς ὀχετοὺς τῆς πλάνης. Κυριευμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία νά παρουσιάσει ὡς τίμιες καί ἀγιοπατερικὲς τίς ἄνομες πρωτοβουλίες του, διέστρεψε καί τὴ θεολογικὴ βάση καί τὴν πρακτικὴ τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νά ἀπολογηθεῖ στό λαό καί νά τοῦ ὑποκλέψει τὴν ἐμπιστοσύνη του.

Στὴ ραδιοφωνικὴ του συνέντευξη, πού ἔδωσε στό σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας, μιά μόνο βδομάδα μετὰ τὴν ἄτυχη ἐκλογή, ξεπέρασε κάθε ὄριο θεολογικῆς ἀμετρίας. Καί, συνεπαρμένος ἀπὸ πικρία καί ἀπὸ ἐμπάθεια, προσπάθησε νά δικαιώσει τίς παρασκηνιακὲς σκοτεινὲς διαβουλεύσεις του καί τίς

πιεστικές επεμβάσεις του στό συνειδησιακό χώρο των Συνοδικών Ίεραρχών με τούτη την εκκλησιολογική παραχάραξη: «*Τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐπενεργεῖ ἀκόμα καί στίς διαβουλεύσεις μεταξύ τῶν ἱεραρχῶν καί ἡ σφραγίδα του ὑπάρχει ἀκόμα καί ὅταν δέν ἐκλέγονται οἱ ἰκανότεροι*» («*Ἐλεύθερος Τύπος*», 24 Δεκεμβρίου 2001).

Μιά σύντομη ἀνάλυση αὐτῆς τῆς φράσης ἀναδεικνύει τό μέγεθος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς πλάνης.

Ὁ κ. Χριστόδουλος ὑποστηρίζει ὅτι «*τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐπενεργεῖ ἀκόμα καί στίς διαβουλεύσεις μεταξύ τῶν ἱεραρχῶν*». Ἄν ἡ διατύπωση αὐτή γίνε ἀποδεκτὴ ὡς ἀπῆχημα τῆς ἐκκλησιολογίας μας καί ὡς συντελεστικὴ τῆς Κανονικῆς εὐρυθμίας, τότε πρέπει νά προχωρήσει κανεῖς στό συμπέρασμα, ὅτι ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων εἶναι ἐντελῶς περιττὴ καί ἡ Συνέλευση τῆς «ἐπὶ τό αὐτό» δέν ἔχει κανένα νόημα. Ἀπὸ τῆ στιγμῆ, πού τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐπενεργεῖ ἀκόμα καί στίς διαβουλεύσεις τῶν ἱεραρχῶν, ἡ ἀπόφαση αὐτῆς τῆς ὁμάδας πρέπει νά θεωρεῖται θεόπνευστη καί ὀριστικὴ καί καμμιά Συνέλευση Συνοδική, ὅσο καί ἂν εἶναι πολυπληθὴς καί εὐρύτατα ἀντιπροσωπευτικὴ, δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τὴν ἀνατρέψει.

Ἡ λαθεμένη θεολογικὴ θεμελίωση τοῦ ἀξιώματος τοῦ κ. Χριστοδούλου ὁδηγεῖ καί σέ ἐσφαλμένη ἐκκλησιολογικὴ ρύθμιση τοῦ Συνοδικοῦ πολιτεύματος καί ἐξουθένωση τῶν δικαιωμάτων καί ἀρμοδιοτήτων τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων.

Ὡστόσο, ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς μπάζει καί ἀπὸ μιά ἄλλη «κερκόπορτα». Ἄν ὑποκύψουμε καί τὸν δεχτοῦμε ὡς ἀληθινὸ καί ἐναρμονισμένο μέ τὴν Ὁρθό-

δοξη Παράδοσή μας, τότε θά πρέπει νά συναποδεχτοῦμε, ὅτι τό Πανάγιο Πνεῦμα δέν ἐπενεργεῖ ἐπιλεκτικὰ καί ἀποφασιστικὰ σέ κάποια ἢ σέ κάποιες ἀπὸ αὐτές τῆς ἱεραρχικῆς διαβουλεύσεις, ἀλλὰ παρεμβαίνει καί φωτίζει κάθε συνάντηση καί συνεργασία Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας.

Μέ βάση αὐτὴ τὴν ἐπισήμανση, θά πρέπει νά συμφωνήσουμε ὅλοι, καί ὁ κ. Χριστόδουλος, ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα μπορεῖ νά μ ἦν εὐδόκησε νά παρασταθεῖ στίς διαβουλεύσεις τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς εὐωχίας, ἀλλὰ νά ἐνήργησε φωτιστικὰ καί ὁδηγητικὰ στίς διαβουλεύσεις τῶν ἱεραρχῶν, πού ἀντιστάθηκαν στίς μηχανορραφίες τῶν «πέντε» καί στίς ἀντισυνοδικές επεμβάσεις τοῦ κ. Χριστοδούλου. Τί μᾶς ἐμποδίζει νά δεχτοῦμε, ὅτι σέ κείνες τῆς διαβουλεύσεις τοῦ ἀντίπαλου στρατοπέδου ἦταν παρόν τό Ἅγιο Πνεῦμα καί ἐπενήργησε σωστικὰ καί δυναμικά;

Καί ἂν αὐτό τό ἐνδεχόμενο βρίσκεται μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἐλεύθερης κίνησης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δέν δικαιώνεται μέ κανένα τρόπο ὁ κ. Χριστόδουλος, ὅταν χαρακτηρίζει τῆς συνάξεις αὐτές καί τῆς ὑπεύθυνες διαβουλεύσεις ὡς «προσπάθεια ἀνθρώπων νά δημιουργοῦν ἐν εἴδει συνωμοσίας ὁμάδες, πού ἀντιστρατεύονται ἢ ἀντιπαρτάσσονται πρὸς τὴν κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας».

Ἄλλὰ πρέπει νά δοῦμε καί νά ἀναλύσουμε καί τό δεύτερο σκέλος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς πλάνης. Ὁ κ. Χριστόδουλος βεβαίωσε τό ἀκροατήριό του, πού τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὸν ἀκροδέκτη τῶν ἐρτζιανῶν κυμάτων, ὅτι «*ἡ σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπάρχει ἀκόμα καί ὅταν*

δέν ἐκλέγονται οἱ ἱκανότεροι». Δηλαδή; Τί σημαίνει αυτό; Ἀπλούστατα, ὅτι ὁποιοσδήποτε καί ἂν εὐνοηθεῖ καί ἐκλεγεῖ, μέ τή μέθοδο τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς πίσεως ἤ, ἀκόμα καί μέ τὰ τεχνάσματα τῆς πλαστογραφίας τῶν ψηφοδελτίων, ἤ πρόκρισῇ του καί ἡ ἀνάδειξή του φέρει τή σφραγίδα τῆς ἐπιρροῆς καί τῆς εὐαρέσκειας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Βλάσφημο αὐτό. Ἀλλά, ἀτυχέστατα, βγήκε ἀπό τὰ χεῖλη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ὅταν ὁ κ. Χριστόδουλος πλαστογραφοῦσε ψηφοδέλτια, γιά νά εὐνοήσει τό διαβόητο Παντελεήμονα Μπεζενίτη, τόν ἐπίσκοπο τῶν ἄμετρων σκανδάλων καί τόν πρόξενο τῆς καθολικῆς κατακραυγῆς, θεωροῦσε, πώς ἔχει συμμέτοχο στίς πλαστογραφίες του καί συνεπίκουρο καί τό Ἅγιο Πνεῦμα! Καί ὅταν πίεζε τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας νά στείλει, ὡς ποιμένα, σέ Θεσσαλική Μητρόπολη, πού σύμφωνα μέ τούς Ἱερούς Κανόνες δέν ἦταν κενή, τό πρόσωπο, πού τό ἀπέρριψε ἡ ἐκκλησιαστική συνείδηση τῆς Μαγνη-

σίας, ὑπολόγιζε (ἄκουσον, ἄκουσον), ὅτι ἀνταποκρίνεται στίς ἐπιταγές τοῦ Παναγίου Πνεύματος! Καί ἂν φτάσει κάποτε ὁ φωτισμένος(!!!) Ἀρχιεπίσκοπός μας νά εἰσηγηθεῖ καί νά πετύχει τήν ἐκλογή καί τήν ἀνάδειξη σέ Μητροπολίτη τοῦ ἴδιου τοῦ ἀντίχριστου, θά βγεῖ στή δημοσιά καί θά διακηρύξει, ὅτι καί κατὰ τήν ἐκλογή αὐτή θρискόταν παρόν τό Ἅγιο Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ!

Ἡ μιά παραχάραξη τῶν ἱερῶν κειμένων τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας ὁδηγεῖ στήν ἐπόμενη. Καί ἡ μιά αὐθαίρετη ἐπιβολή τῆς ἐξουσιαστικῆς νοοτροπίας ἀνοίγει τή διάβαση γιά τή δεύτερη καί γιά τήν τρίτη καί γιά τήν ὀριστική παραπλάνηση στά σκοτάδια τῆς ἐκκοσμικεύσης καί τῆς αἵρεσης.

*

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ξεστράτισε «πέραν πεδίων». Βγήκε ἔξω ἀπό τήν τροχιά τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιώματός του. Καί γιά νά στηριχτεῖ, ἀναζητάει τίς βακτηρίες τῶν αἱρετικῶν διδασχῶν.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Ποιός ρόλος ἔχει ἀνατεθεῖ σιούς ἐπικοινωνιολόγους; Μήπως ἡ ὑποχρέωση νά ραίνουν μέ ἀνθοπέταλα τή χαβούζα;

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΕΣ ΑΠΟΡΙΕΣ

Μέ προηγούμενο σχόλιό μας, πού δημοσιεύθηκε στην περιοδική μας έκδοση, αναφερθήκαμε σέ ἐκκλησιαστικό ρεπορτάζ ἔγκριτης ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας, γνωστοῦ δημοσιογράφου, πού ἀφοροῦσε στή διοργάνωση σεμιναρίου ἐκκλησιαστικῆς Δικονομίας, στά πλαίσια ἐπιμόρφωσης τῶν κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί τῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Μέ ἐρέθισμα καί ἀφορμή αὐτό τό δημοσίευμα εἶχαμε διατυπώσει πρὸς τοὺς διοργανωτές καί διδάσκοντες τοῦ σεμιναρίου τίς παρακάτω τέσσερις κανονικές καί νομικές ἀπορίες, τίς ὁποῖες παραθέτουμε καί πάλι περιληπτικά:

Ἡ πρώτη ἀπορία ἀναφερόταν στή βίαιη ἀπομάκρυνση τῶν δώδεκα Μητροπολιτῶν τό ἔτος 1974 μέ βάση ἀποκλειστικά καί μόνο τίς συντακτικές πράξεις τῆς δικτατορίας τοῦ Ἰωαννίδη, χωρίς καμμία κανονική διαδικασία, χωρίς δίκη οὔτε κἂν ἀκρόαση τῶν διωχθέντων.

Ἡ δευτέρη ἀπορία ἀναφερόταν στή περιφρόνηση ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση τριάντα καί πλέον ἀποφάσεων τοῦ Ἀνώτατου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου (ΣτΕ), πού ἀφοροῦσαν στό δικαστικὸ ἔλεγχο καί στήν ἀκύρωση πράξεων τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πολιτείας συναφῶν μέ τό παραπάνω θέμα.

Ἡ τρίτη ἀπορία ἀναφερόταν στήν παράνομη διαθεσιμότητα τό 1992 καί στήν «παρωδία» τῆς δίκης τό 1993 τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγου, πού κατέληξε σέ πρῶτο (μόνο) βαθμὸ σέ 10ετὴ ἀργία, χωρίς κἂν ἡ ἔφεση, πού ἀ-

σκήθηκε νομότυπα, νά ἔχει ἐξετασθεῖ ἀκόμη, καίτοι συμπληρώνεται δεκαετία περίπου ἀπὸ τίς τραγικὲς ἐκεῖνες ἡμέρες.

Καί, τέλος, ἡ τέταρτη ἀπορία ἀναφερόταν στήν πρωτόγνωρη ἀντικανονικὴ ἐνέργεια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, νά ἐπιβάλλει τὸν Αὐγουστο τοῦ 1993 τὰ διαβόητα, ἀνυπόστατα καί ἀντικανονικά «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας» στοὺς τότε τρεῖς Μητροπολίτες, μέ τὰ ὁποῖα αὐθαίρετα καί χωρίς ἐκκλησιαστικὴ δίκη τοὺς ἀπέκοπτε ἀπὸ τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας καί τοὺς ἀπομάκρυνε καί πάλι βιαίως ἀπὸ τίς Μητροπόλεις τοὺς (βλ. ἀναλυτικά Ε.Π. τεῦχος 60 τῆς 1-5-2001).

Καί ὅπως ἦταν ἐπόμενο, οὐδεμία ἀπάντηση δόθηκε γιὰ τὰ συνταρακτικά καί οὐσιώδη αὐτὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα τालαιπώρησαν περισσότερο ἀπὸ ἓνα τέταρτο τοῦ αἵωνα τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί ἐξακολουθοῦν καί σήμερα νά σκανδαλίζουν τίς ψυχές τῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν μέ τίς συνεχεῖς ἀντικανονικὲς μεθοδεύσεις καί τίς παράδοξες ἐπινοήσεις τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας.

Αἰτία γιὰ νά ἐπανέλθουμε καί νά ἐπαναλάβουμε καί πάλι τίς παραπάνω ἀπορίες μας, πού θέλουμε νά πιστεύουμε ὅτι προκαλοῦν ἔντονη ἀνησυχία καί ἐμβάλλουν σέ βάσιμους προβληματισμούς κάθε σοβαρῶς σκεπτόμενο ἄνθρωπο, ἀποτελέσει μία παράγραφος ἀπὸ τὴ μακροσκελὴ καί πολὺ κουραστικὴ εἰσήγηση τοῦ Μακαριωτάτου στό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τὴ Σύνοδο τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου, ὅπως αὕτη φέρεται καταχωρισμένη στό ἐπίσημο περιοδικό «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

του Νοεμβρίου 2001 (σελ. 855) και στην όποια αναφέρονται κατά λέξη τὰ ἑξῆς: «...Στό πέμπτο τμήμα τῆς ὁμιλίας του ὁ Μακαριώτατος ἐνημέρωσε τὰ μέλη τῆς Ι.Σ.Ι. γιά ὀρισμένα ἀπό τὰ πεπραγμένα τῆς Δ.Ι.Σ. κατά τή λήξασα Συνοδική περίοδο. Μεταξύ ἄλλων μίλησε γιά: 1... 3. Τή διαρκή ἐπιμόρφωση κληρικῶν καί λαϊκῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας... Πρὸς τοῦτο ἀποφασίσθηκε ἡ ἵδρυση Σχολῆς Ἐπιμόρφωσης Ἐκκλησιαστικῶν Στελεχῶν καί, σέ συνεννόηση μέ τήν Ἐθνική Σχολή Διοίκησης, προγραμματίσθηκε στίς ἐγκαταστάσεις της στήν Ἀθήνα ἡ πρώτη σειρά μαθημάτων ἐπιμόρφωσης μέ **ἀντικείμενο τήν ἀπονομή τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης...**».

Θέλουμε νά πιστεύουμε ὅτι ἡ Σχολή Ἐπιμόρφωσης τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ ἐπιλεγμένοι διδάσκοντες, ἐκκλησιαστικοί νομομαθεῖς καί δικονομολόγοι, θά εὐδοκήσουν ἐπιτέλους νά καταπιαστοῦν, ἔστω καί τώρα, μέ τὰ σοβαρότατα καί πρωτόγνωρα στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο ζητήματα, πού περιέχονται στίς παραπάνω διατυπούμενες καί ἐπαναλαμβανόμενες σήμερα τέσσερις ἀπορίες μας. Αὐτός ἄλλωστε εἶναι καί ὁ μοναδικός λόγος, γιά τόν ὅποιο τίς ἐπαναφέρουμε καί τίς ἐπισημαίνουμε. Γιατί, ἂν καί πάλι τὰ σοβαρότατα αὐτά θέματα ξεπερασθοῦν, κατά τό συνήθως συμβαῖνον, μέ ἀδιαφορία καί σιωπή, καί ἡ «ἐπιμόρφωση» τῶν κληρικῶν μας στό ἀντικείμενο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης περιορισθεῖ σέ ἐπουσιώδη καί ἀνούσια θέματα, τότε πρέπει νά δεχθοῦμε ὅτι δέν εἶναι ἐπιμόρφωση καί ἐπὶ πλέον ὅτι ἡ οὐσία ἀπό ὅλη αὐτή τήν κίνηση περιορίζεται σέ μία ἀκόμη ἀπό τίς μέχρι τώρα πολλές ἐξαγγελίες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, πού στοχεύουν στόν ἐντυπωσιασμό καί στήν προβολή. Γιατί πρέπει νά συνειδητοποιήσῃ ἡ ἐκκλησιαστική μας ἡγεσία καί τό

«νομομαθές» περιβάλλον της, καί τοῦτο ἀποτελεῖ κοινό τόπο, ὅτι ὁ θεσμός τῆς ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης ἔχει φθάσει σήμερα σέ θλιβερό κατάντημα, μέ θύματα καί ἐγκαλούμενους μόνο τοὺς κατώτερους κληρικούς, ἐνῶ ἀπό τό ἄλλο μέρος ὁ ἀνώτατος κληρικός, οἱ Μητροπολίτες μας, γιά ὅσα κατὰ καιροὺς καταγγέλλονται καί ἀποδίδονται σέ βάρος τους, ἀπολαμβάνουν «οἰονεῖα» ἀσυλίας».

Καί ἐδῶ θά πρέπει νά προσθέσουμε τοῦτο. Ὅλοι μας κατὰ τό παρελθόν γίναμε μάρτυρες ὅλων ἐκείνων τῶν παράξενων συμπεριφορῶν καί ἐγκληματικῶν ἀτοπημάτων, πού συνέδεσαν τήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης μέ τήν ἐξέλιξη τοῦ θέματος τῶν δώδεκα ἀδίκως διωχθέντων καί βιαίως ἀπομακρυνθέντων Μητροπολιτῶν, μέ ἀπανωτές ἀντικανονικές ἐνέργειες καί προκλητικές παραβιάσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων. Καί τοῦτο δέν εἶναι δική μας μόνο ἄποψη, ἀλλά ἀποτελεῖ διαπίστωση καί πολλῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, ἐπὶ πλέον δέ ἐπιβεβαιώθηκε καί καταδείχθηκε καί μέ μεγάλο ἀριθμό ἀποφάσεων τῶν πολιτειακῶν δικαστηρίων.

Σ' αὐτά λοιπόν τὰ προέχοντα ζητήματα Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης θά πρέπει νά ἀναφερθεῖ ἡ ἐπιμόρφωση τῶν κληρικῶν μας καί ὄχι, ὅπως δυστυχῶς προβλέπεται νά γίνῃ, νά περιορισθεῖ σέ ἐπουσιώδη καί δευτερεύοντα μόνο θέματα, ὅπως τὰ ἀναγόμενα στόν τρόπο διενέργειας τῶν ἀνακρίσεων ἢ στή σύνταξη τοῦ κλητηρίου θεσπίσματος ἢ καί σέ ἄλλα παρόμοια, τετριμμένα καί ἀσήμαντα.

Εἶναι καιρός τὰ τραγικά σφάλματα τοῦ παρελθόντος ὄχι μόνο νά τὰ ἐντοπίσουμε, νά τὰ συνειδητοποιήσουμε, νά τὰ καταδικάσουμε καί νά τὰ ἐπανορθώσουμε, ἀλλά πρέπει ἐπὶ πλέον τὰ σφάλματα αὐτά τοῦ παρελθόντος νά ἀποτελέσουν κακὸ προηγούμενο καί παράδειγμα

ΣΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΕΤΟΣ...

Μέ τι χάρη του Θεού η περιοδική μας έκδοση, η «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ», εισήλθε στο τέταρτο έτος από την έκδοσή της, με ρυθμό αύξησης στην κυκλοφορία της, που την έφερε στην πρωτοπορεία της υπεύθυνης εκκλησιαστικής ενημέρωσης.

Ξεκίνησε την αποστολή της σε δύσκολους καιρούς. Σε ημέρες, που εμφανώς καταβαλλόταν η προσπάθεια να φιμωθεί ο λόγος μας και να σταματήσει η ελεύθερη πληροφόρηση του πιστού λαού, ο οποίος έχει την αγωνία αλλά και την αξίωση να γνωρίζει όσα συμβαίνουν στο χώρο της Έκκλησίας. Όμως ο καλός Θεός άνοιξε νέες διεξόδους. Και σήμερα το περιοδικό μας, ακολουθώντας την ευαγγελική εντολή «εἰπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ...», συνεχίζει την υπεύθυνη εκκλησιαστική ενημέρωση και χαίρει μεγάλης αποδοχής, όπως μαρτυρούν τα πολλά και από πολλές και διάφορες κατευθύνσεις μηνύματα, προφορικά και γραπτά, που στέλνονται στους συντάκτες του.

πρός αποφυγή για τό μέλλον, ἄν θέλουμε πράγματι νά ἐπανέλθουμε στήν κανονική ἐκκλησιαστική τάξη. Ἄν θέλουμε νά ὁμιλοῦμε γιά ἀντικειμενική καί σωστή λειτουργία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης, ἀπαλλαγμένης ἀπό ἐξαρτήσεις ἢ ἀπό ἄλλου εἶδους σκοπιμότητες καί ἐπιρροές. Καί πρό πάντων γιά Ἐκκλησιαστική Δικαιοσύνη, πού θά ἐπεμβαίνει καί θά ἐλέγχει ἀποτελεσματικά τά κανονικά παραπτώματα τῶν κληρικῶν ὅλων τῶν βαθμῶν καί μάλιστα ἐκεῖνα τῶν Ἐπισκόπων μας.

Γ. Ι.

Καί πρέπει τοῦτο νά τονισθεῖ καί νά γίνει πλήρως κατανοητό ἀπό τοὺς φίλους ἀναγνώστες, ἀλλά καί ἀπό τοὺς τρίτους: Ὅτι σκοπός αὐτῆς τῆς ἐκδόσεως δέν εἶναι ἡ στεῖρα κριτική, πολλῶ δέ μᾶλλον ἡ ἐπικρίση, ἀλλά ὁ υπεύθυνος λόγος καί ὁ ἐπιβαλλόμενος μέ πόνο ψυχῆς ἔλεγχος, γιά ὅσα θλιβερά καί μέ χαρακίρα ἐκκοσμίκευσης, συμβαίνουν στὸν ἐκκλησιαστικό κῶρο, τῶν ὁποίων καθημερινά γινόμαστε μάρτυρες ὅλοι μας καί τὰ ὁποῖα γίνονται ἀφορμή, ἐμπορικῶ τῷ τρόπῳ, νά πέφτουν τόσο ἔντονα οἱ προβολεῖς τῆς δημοσιότητας ἀπὸ τὰ ἔντυπα καί τὰ ἠλεκτρονικά μέσα ενημέρωσης πάνω στὰ πρόσωπα τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί ἀντὶ οἱ υπεύθυνοι πνευματικοί μας ἡγέτες νά φροντίσουν νά ἀνακοπεῖ ἡ πορεία αὐτῶν τῶν θλιβερῶν ἐξελίξεων, πού κατὰ τὴ δημοσιογραφική ὁρολογία «πωλοῦν πολὺ» στίς ἡμέρες μας, προσφεύγοντες στήν ἔρευνα τῶν καταγγελλομένων καί στὸν ἔλεγχο τῶν ἐκτροπῶν καί παρεκκλίσεων, βλέπουμε, ὅπως παραδόξως, νά σιωποῦν ἀνεξήγητα καί νά ἀδιαφοροῦν προκλητικά, ἄγνωστο γιά ποῖο λόγο καί ἀπὸ ποιά αἰτία, μέ ἀποτέλεσμα τὴ διεύρυνση καί τὴ γενίκευση αὐτῶν τῶν φαινομένων, μέ τελικὴ κατάληξη τὸν βαρὺτατο τραυματισμὸ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτὸ τὸ κενὸ ἔρχεται νά καλύψει μέ τίς πενιχρές του δυνάμεις τὸ ὀλιγοσέλιδο αὐτὸ περιοδικὸ ἔντυπο. Ἐρχεται νά ἐντοπίσει τίς ἐκτροπές ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, νά ψέξει τὰ ἄτοπα καί νά ἐπισημάνει παράλληλα τίς Κανονικὲς ὑποχρεώσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, μέ φόβο Θεοῦ καί βαθειὰ συναίσθηση τῆς ἀποστολῆς του,

Μέ αφορμή τις πρόσφατες ἐκλογές Μητροπολιτῶν «συνεργάτες» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἔκαναν τό ἐξῆς σχόλιο («Ἐλευθεροτυπία» 4-12-2001): «Ὁ Σεραφεῖμ κάποτε γιά νά ἀποκτήσει ἰσχυρή πλειοψηφία στήν Ἱεραρχία ἔδιωξε 12 μητροπολίτες καί ἔκοψε τίς μεγάλες μητροπόλεις. Μέ τόν τρόπο αὐτό προσέθεσε 20 νέους ἄβουλους μητροπολίτες, ἀνάμεσα σέ αὐτούς καί ὁ Χριστόδουλος. Σήμερα ὁ Χριστόδουλος προσπαθεῖ νά ἀποκτήσει πλειοψηφία σιγά σιγά...». Ἡ ὠμότητα τοῦ σχολίου ἐκπλήσσει. Ὁμολογεῖται ὅτι τό «ἐκκλησιαστικό πρόβλημα», ἡ χωρίς δίκη, δηλαδή, ἐκθρόνιση πρό 27 ἐτῶν 12 Ἱεραρχῶν, ἀλλά καί ἡ διχοτόμηση Μητροπόλεων, ἔγινε μέ μόνο σκοπό νά εἰσαχθοῦν στήν Ἱεραρχία «ἄβουλα» ὄργανα τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου, ὥστε νά πάρει τήν πλειοψηφία. Ὁμολογεῖται ἐπίσης ὅτι τόν ἴδιο σκοπό ἔχει καί ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος. Μή ἔχον-

τας, ὅμως, τή δυνατότητα νά χρησιμοποιήσει τίς συντακτικές πράξεις τῆς Δικτατορίας, ὅπως ὁ προκατόχος του, ἐλίσσεται στό παρασκήνιο. Θαυμαστές τοῦ κ. Χριστόδουλου (ἡ κράχτες του), στοιχηματίζουν ὅτι θά κερδίσει τό παιχνίδι. Τί σημασία, ὅμως, ἔχει ποιός θά κερδίσει; Τό θλιβερό εἶναι ὅτι οἱ διοικοῦντες τήν Ἐκκλησία μας μετέρχονται μέσα καί μεθοδεύσεις, δάνεια ἀπό ἕνα κόσμο συναλλαγῆς, διαπλοκῆς, ἐκβιασμῶν, πλαστογραφιῶν καί ἀπάτης, κόσμο παρακμῆς, πού στήν οὐσία ἀντιμάχεται τό Εὐαγγέλιο.

Λίγοι πιστοί μποροῦν νά δοῦν κάτω ἀπό τήν ἐπιφάνεια ἀνόθευτο τό μυστικό μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας, τόν «πολύτιμο μαργαρίτη», πρὸς ἀπόκτηση τοῦ ὁποῦ ἀξίζει κανεῖς νά θυσιάσει τά πάντα (πρβλ. Ματθ. ιγ' 46). Ἐλάχιστα εἶναι τά τιμητικά παραδείγματα ἀπό τόν κλῆρο καί τό λαό, πού τολμοῦν νά βουτήξουν στά βαθεῖα νερά γιά νά τόν βροῦν. Καί, ὅπως τά πράγματα δείχνουν, ἐνοχλοῦν τήν ἐκκλησιαστική διοίκηση, πού βιώνει τήν ἀλαζονεία τῆς κοσμικῆς πολυπραγμοσύνης. Ἔτσι, ὅσοι νιώθουν τήν ἔφεση γιά τό τολμηρό αὐτό ἐγχείρημα, καλό θά εἶναι νά ἐθισθοῦν στήν ἰδέα τῆς περιθωριοποίησής. Ἡ προειδοποίηση τοῦ Κυρίου «ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς» (Ἰωάν. ιστ' 2) εἶναι πολύ κοντά τους...

μέ τόλην καί παρρησία, μέ κόστος καί προσωπικές θυσιές, ὥστε καί ὁ πιστός λαός μας, πού ἀποτελεῖ τόν κορμό τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, νά πληροφορεῖται ὑπεύθυνα καί χωρίς σκοπιμότητες τά ὅσα παράδοξα συμβαίνουν στόν ἐκκλησιαστικό κῶρο καί ἡ ἐκκλησιαστική διοίκηση, νά δώσει ὁ θεός, νά ἀνανήψει κάποτε καί νά ἐπανεντροχιάσει τίς συμπεριφορές τῆς στήν κανονική ὁδό.

Μέ αὐτές τίς προϋποθέσεις καί μέ αὐτούς τοὺς στόχους ἡ «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ» θά συνεχίσει τήν πορεία τῆς, μέ

ὑπεύθυνο πνευματικό λόγο, γιά μιά ἐλεύθερη, ἀσυμβίβαστη καί ἄδολη ἐνημέρωση, στοιχοῦσα, μέ βαθεῖα συναίσθηση τοῦ χρέους, στήν ἀποστολική προτροπή: «Μή συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάργοις τοῦ σκότους, μᾶλλον δέ καί ἐλέγχετε».

Ἐπικαλούμεθα πρὸς τοῦτο τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί ζητοῦμε ἀπό τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστες νά δείξουν καί στό μέλλον τήν ἴδια εὐκρινή τους συμπαράσταση.

Συνεργάτης

Τό χειρότερο είναι ότι η κατάσταση αυτή στη διοίκηση της Ἐκκλησίας ἐλάχιστους ἐνοχλεῖ. Πολλοί, ἀκόμα καί καλοπροαίρετοι κατὰ τὰ ἄλλα πιστοί, τὴν ἀνέχονται, ἴσως ἀνυποφίαστοι. Κάποιοι τὴν θεωροῦν «ἀναπόφευκτη γιὰ ἓνα θεανθρώπινο καθίδρυμα», πού ἔχει, δηλαδή, ὡς μέλη ἀνθρώπους μέ ἀδυναμίες. Ὁμως, αὐτός καθ'αυτὸν ὁ ἰσχυρισμός κρύβει μιὰ δογματική διολίσθηση. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὄντως θεανθρώπινο καθίδρυμα. Ἡ ἀνθρώπινη, ὅμως, διάστασή Της δέν ὀφείλεται στοὺς ἀνθρώπους-μέλη Της, πού εἶναι φορεῖς τοῦ ἰοῦ τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ στήν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποῖος, στήν ἀνθρώπινη φύση Του, ἦταν ἀπαθής καί ἀναμάρτητος. Ἐκ τοῦ λόγου αὐτοῦ διακηρύσσουμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως ὅτι πιστεύουμε σέ μιὰ Ἐκκλησία «Ἀγία».

Ὅσοι θεωροῦν ἢ ἀνέχονται ὡς παρωνυχίδα καί «φυσιολογική» κατάσταση τὴν κοσμική διαφθορά στά διοικητικά κλιμάκια τῆς Ἐκκλησίας, προσβάλλουν τὴν ἀγιότητά Της. Συντάσσονται μέ ὅσους λένε ὅτι ὁ Χριστός, στήν ἀνθρώπινη φύση Του, εἶχε διαβλητά πάθη, ἁμαρτωλές ροπές, τίς ὁποῖες ἀγωνιζόταν, ἀκόμα καί πάνω στό Σταυρό, νά ὑπερνικήσει (Καζαντζάκης κ. ἄ.)! Τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τοὺς Πατριάρχες μέχρι τὸν τελευταῖο πιστό, εἴμαστε ὅλοι ἁμαρτωλοί. Ὅλοι, μας μπαίνουντας στήν Ἐκκλησία, ἀκόμα καί ὅσοι ἔχουν λάβει τὸ χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης ἀπὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα γιὰ νά ἐργασθοῦν στὸν ἀγρό Του, εἶναι σά νά μπαίνουμε ἀσθενεῖς σέ Νοσοκομεῖο. Αὕτη εἶναι βασική διδασκαλία τῶν ἀγίων Πατέρων. Εἴμαστε στήν Ἐκκλησία γιὰ νά θεραπευθοῦμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτωλότητά μας. Ὅχι γιὰ νά ἐνεργοῦμε τὰ ἁμαρτωλὰ πάθη μας ἀχαλίνωτοι στὸν πανιερὸ χώρο Της καί αὐτὸ νά τὸ θεωροῦμε «φυσιολογικό καί ἀναπόφευκτο». Ἡ στάση αὕτη ἀποτελεῖ ἀσέβεια στό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας. Σέ τε-

λευταία ἀνάλυση, συνιστᾷ δογματική ἐκτροπή...

Ὑπάρχουν Χριστιανοί, πού παρακάμπτουν τὸ πρόβλημα μέ τὴν αἰτιολογία ὅτι γιὰ τὴν προσωπική τους καλλιέργεια καί σωτηρία τὰ συμβαίνουντα στήν ἐκκλησιαστική διοίκηση εἶναι χωρὶς σημασία. «Ἀρκεῖ μόνο οἱ διοικοῦντες νά ἔχουν ὀρθή πίστη. Ἄς πολιτεύονται ὅπως θέλουν. Ἄς τοὺς κρίνει ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος καί τοὺς ἀνέχεται». Λίγο ἀκόμα καί θά θεωρήσουμε τὸ Θεὸ συνυπεύθυνο(!) τῶν παραβάσεων τοῦ Νόμου Του!... Ἀλλὰ γιὰ ποιὰ ὀρθή πίστη μιλάμε; Τὸ ἐρώτημα προβάλλει ἀμείλικτο: σέ ποιές ἀνεξέλεγκτες καταστάσεις ὑπάρχει κίνδυνος νά ὀδηγηθεῖ ἡ Ἐκκλησία μας, ὅταν προωθοῦνται, ὅπως προωθοῦνται, πρόσωπα διαβλητά μέ μόνο προσόν τὴν ἱκανότητα παρασκηνακῶν ἐλιγμῶν καί ἔντονη παπική νοοτροπία; Πρόσωπα χωρὶς ἠθικούς φραγμούς καί ἀναξιόπιστα, πού δέν τιμοῦν καμιὰ τους ἱερὴ ὑπόσχεση, ὅταν εἶναι νά ἐξυπηρετήσουν τοὺς σκοποὺς τους; Πού ρέπουν πρὸς τὴν πιὸ ἀχαλίνωτη προτεσταντική ἀσυνδοσία; Τί καλὸ μπορεῖ νά περιμένει κανεῖς, ὅταν αὐτές οἱ καταστάσεις ριζώνουν ἀνεξέλεγκτα καί παγιώνονται, ἐνῶ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἡσυχάζει εὐφρόσυνα μέσα στήν αἰδήμονα σιωπὴ του, ὅταν δείχνει τόσο δραματικά μειωμένος ὁ ἀριθμὸς «τῶν καταστεναζόντων καί τῶν κατωδυνωμένων ἐπὶ πάσαις ταῖς ἀνομίαις ταῖς γινομέναις ἐν μέσῳ αὐτῆς (τῆς Ἱερουσαλὴμ = Ἐκκλησίας)» (Ἰεζ. θ' 4).

Ὁ μακαριστὸς Γέροντας Παῖσιος μιλώντας σέ ἀγιορεῖτες μοναχοὺς τοὺς παρότρυνε: «(Πρέπει) νά ἔχουμε τὴν ἀγία ἀνησυχία. Ἐάν κοιμώμαστε, τότε οἱ ἐχθροὶ τῆς σωτηρίας θά μᾶς χρησιμοποιοῦν γιὰ νά κάνουν τὰ σκοτεινὰ ἔργα τους... Πρέπει λοιπὸν νά ἔχουμε τὴν ἀγία ἀνησυχία καί συγχρόνως... νά ἐλπίζουμε στή Χάρη τοῦ Θεοῦ» (Περιοδ. «Ὁρθόδοξη Μαρτυρία», Λευκωσία, ἀρ. 64, ἔτος 2001, σελ. 42-43). Σέ διαφορετικὸ κλίμα κινούμενος καί

υπό άλλες συνθήκες και προϋποθέσεις ο γνωστός Ἀμερικανός νέγρος πάστορας Martin Luther King, πού πήρε βραβείο Νόμπελ εἰρήνης γιά τή δράση του κατά τῆς βίας στίς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά δολοφονήθηκε ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀγώνων του κατά τῶν φυλετικῶν διακρίσεων στή δεκαετία τοῦ '60, ἐξέφρασε μέ δικό του τρόπο τήν «ἀνησυχία» του. Σέ κήρυγμά του, 4 μέρες πρό τῆς δολοφονίας του, εἶχε πει: «*Ἡ γενιά μας θά μετανιώσει πικρά, ὄχι μόνο γιά τούς ἐμπρηστικούς λόγους καί τίς πράξεις βίας τῶν κακῶν ἀνθρώπων, ἀλλά καί γιά τήν ἀποτρόπαιη σιωπή καί ἀδιαφορία τῶν καλῶν*» (ιστοσελίδα Stanford University). Ποιούς συγκεκριμένα θεωροῦσαν «ἐχθρούς τῆς σωτηρίας» καί «κακούς ἀνθρώπους» οἱ παραπάνω προσωπικότητες δέν ἔχει σημασία. Δέν εἶναι, ἄλλωστε, πάντοτε καί σέ κάθε τόπο οἱ ἴδιοι. Ἐκεῖνο, πού ἔχει σημασία εἶναι ἡ στάση τῶν ὑγιῶν δυνάμεων. Καί ἡ εὐθύνη τους γιά τήν τελική ἐκβασή τῶν πραγμάτων. Ὁ «διά τῆς σιωπῆς του ἐνδεχόμενος (τό ἀλλότριον σφάλμα) μετέχει τῆς εὐθύνης τοῦ δράστου αὐτοῦ», εἶχε πει ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος πρὸς τόν Καρδινάλιο Ἑντ. Κάσιντι τό 1999. Ἡ ἐπισήμανση αὐτή ἔχει σημασία. Τονίζει τή συλλογική εὐθύνη ὅλου τοῦ πληρώματος τῆς Δυτικῆς Χριστιανοσύνης γιά τήν πτωτική πορεία στήν ὁποία παρασύρθηκε.

Ἡ ἐκκλησιαστική παράδοση διδάσκει: «*Οὐ γεννήσουσι πονηροί ἀρετάς καί δόγματα ὀρθά (ταῦτα γάρ ἔστι γεννήματα τῆς ψυχῆς), διά τό μή φοβεῖσθαι αὐτούς τόν Κύριον*» (Διδυμος Ἀλεξανδρεὺς «P. G. 39, 1640»). Αὐτούς πρέπει νά φοβοῦνται οἱ πιστοί, τούς πονηρούς, πού δέν ἔχουν φόβο Θεοῦ. Ἀπό αὐτούς πρέπει νά διαχωρίζουν τή θέση τους, ὅταν τούς βλέπουν νά ἀναρριχῶνται στήν ἐξουσία. Τίποτα δέν πρόκειται νά ἀφήσουν ὄρθιο, οὔτε τό ἦθος, οὔτε τήν πίστη.

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

ΨΙΘΥΡΟΙ

Ἑρώτας καί ἐπίδειξη.

Δέν προλαβαίνουμε νά πιάσουμε καί νά ταξιθετοῦμε τίς ἐπιπόλαιες ἀτάκες, πού βγαίνουν ἀπό τά χεῖλη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Τί νά γίνει; Ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτός ὀλημερίς ἔχει χουφτωμένο τό μικρόφωνο καί ἐκπέμπει τά γεννήματα τῆς ἀφέλειάς του (ὅπως τόν χαρακτήρισε ὁ πνευματικός του πατέρας, ὁ Πειραιῶς Καλλίνικος) ὁ μπαχτσές ἔχει πολλά φρούτα καί δέν ξέρεις ποιά νά πρωτοδιαλέξεις.

Ἐνα ἀπό τά πολλά, τά παρωχημένα, ἀλλά ὄχι ξεχασμένα, εἶναι καί τοῦτο. Σύμφωνα μέ δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδας «Τό Βῆμα», ὁ Μακαριώτατος δικαιολόγησε τή συγκρότηση τῆς ἀμύθητης γκαρνταρόμπας του, πού ἔχει σκανδαλίσει κοσμικούς καί ἐκκλησιαστικούς παράγοντες, ὡς καρπὸ τοῦ ἐρωτά του πρὸς τό Θεό.

Μιλώντας, τόν περασμένο Ὀκτώβριο, στό Ναό τοῦ ἀγίου Παντελεήμονα Θεσσαλονίκης, εἶπε καί τοῦτο τό ἀμίμητο, γιά νά δικαιολογήσει τό πλῆθος καί τήν πολυτέλεια

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνση: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.

τῶν ἀμφίων του: «Αὐτό εἶναι ἔνδειξη τῆς ἀγάπης πού ἔχουμε στόν Θεό. Ἄν ἀγαπᾷς, ἂν εἶσαι ἐρωτευμένος μ' ἕνα πρόσωπο, τότε, γιά νά τό πείσεις, κάνεις τό πᾶν γι' αὐτό».

Δέν πιστεύουμε πώς ἡ πολυτέλεια εἶναι ἔνδειξη ἀγάπης πρὸς τό Θεό, πού, ὅταν σαρκώθηκε, περιέφερε στή γῆ μας τήν ἔσχατη φτώχεια. Πιστεύουμε, ὅμως, τό νά στέκεται κανεῖς μπροστά στόν Ἑσταυρωμένο, τόν γυμνό καί αἰμόφυρτο καί νά ψαύει τά ὀλόχρυσά στολίδιά του, εἶναι σημάδι ἔσχατης κατάπτωσης.

Ἡ δυναμική τῆς ὁσφρησης.

Μή σᾶς κάνει ἐντύπωση. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι μέ ἀνεστραμμένες τίς αἰσθήσεις. Κάποιοι βλέπουν μακριά καί δέ βλέπουν κοντά. Ἄλλοι, αἰσθάνονται τίς δυσσομίες τοῦ μακρινοῦ περιβάλλοντος καί δέν μυρίζουν τή βρωμιά, πού πλημμυρίζει τό σπίτι τους.

Ἕνας τέτοιος εἶναι καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Στό τέλος τῆς χρονιάς, πού ἔκλεισε, ἐνοχλημένος ἀπό τή διαφθορά, πού ἔχει διαβρώσει τήν ἑλληνική κοινωνία, ἄστραψε καί θρόντηξε. Ἀλλά δέν ἔδειξε καθόλου ἐνοχλημένος καί δέν εἶπε λέξη, γιά τή διαφθορά, πού ἐπιπολάζει στά θερμοκήπια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί τῆς Συνόδου.

Στήν ἐφημερίδα, πού τόν στηρίζει, στόν «*Ελεύθερο Τύπο*», δημοσιεύτηκε στό τέλος τοῦ χρόνου ρεπορτάζ μέ τίτλο «*Χριστόδουλος κατά διαφθορᾶς καί ἀνηθικότητας*». Καί στό σῶμα τοῦ ρεπορτάζ διαβάσαμε: «*Ἀστράψε καί θρόντηξε χθές ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος, στό κήρυγμά του ἀπό ἁμβωνος, στόν Ἱερό Ναό τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, κάνοντας λόγο γιά μιά κοινωνία ἡ ὁποία θυθίζεται στό βοῦρκο τῆς διαφθορᾶς καί τῆς ἀνηθικότητος, χωρίς νά ἀναπτύσσει πλέον ἀντιστάσεις στούς πειρασμούς... Ὅτι πάντες περιοριζόμεθα σέ λόγους ωραίους, ἐνῶ οἱ ἀνθρώπινες κραυγές, ἀλλά καί ὀλόκληρη ἡ κοινωνία θυθίζεται καθημερινά μέσα εἰς τό τέλμα καί εἰς τόν βοῦρκο τῆς διαφθορᾶς καί τῆς ἀνηθικότητος...».*

Τήν ὥρα, πού ὁ κ. Χριστόδουλος ἔκανε αὐτές τίς διαπιστώσεις καί αὐτές τίς διακηρύξεις, οἱ δυσσομίες τοῦ περιβάλλοντός του ἐπνιγαν τά ἠθικά αἰσθητήρια ὀλόκληρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Ἀλλά, ἀπό τήν πλευρά τοῦ ὑπεύθυνου ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτη, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου δέν ἀκούστηκε τοιμουδιά.

Τό «γιατί» ζητεῖστε το καί θρέστε το.

Σέ ρόλο νεκροθάφτη.

Σέ ρόλο νεκροθάφτη κινεῖται ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος. Ἀντί νά σαλπίζει συναγερμό ἐνάντια στό κακό καί στή διαφθορά, ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα νά παραχώσει βαθειά τά ἐκκλησιαστικά σκάνδαλα καί νά πνίξει τίς δυσωδίες. Σταθερά καί «πονηρά», καλύπτει ὅλα τά περιστατικά. Ὅλα τά ἐκκλησιαστικά πρόσωπα, πού ἀσκημονοῦν. Καί ὅλες τίς ἀναθυμιάσεις, πού βγαίνουν ἀπό τίς ρωγμές τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί διακύνονται στή δημόσια παλαίστρα ἀπό τά κανάλια τῆς ἐνημέρωσης.

Λίγες μέρες, πρὶν μιλήσει γιά τόν πνευματικό σίφουνα, πού ἀπειλεῖ νά παρασύρει τά πάντα, ἔβαλε στό ἄρχειο τό φάκελλο τοῦ σκανδάλου, πού τάρaxe τίς συνειδήσεις καί ἔδωσε θέμα καί ἄφθονο ὕλικό σέ κείνους, πού, ἀπό ἐπαγγελματική ἐξοικείωση ἢ ἀπό ἀντικεκκλησιαστική μανία, τραβοῦν τόν ἀρχιερατικό μανδύα καί ἀποκαλύπτουν τήν ἠθική ἀσχημία τῶν προσώπων, πού ἐπαγγέλλονται τόν εὐαγγελιστή τῆς ἀλήθειας καί τοῦ ἥθους. Ἡ ὑπόθεση τοῦ Διδυμοτείχου, μέ μιά μονοκουτυλιά, σπρώχτηκε στό Συνοδικό ἄρχειο. Δίχως νά μελετηθεῖ ὁ φάκελλος. Δίχως νά ἀκουστοῦν μάρτυρες κατηγορίας καί μάρτυρες υπεράσπισης. Δίχως νά ἀναζητηθεῖ τό ὕλικό, πού βρίσκεται καταθεθειμένο στά ντουλάπια τοῦ ἀρμόδιου εἰσαγγελέα. Κλήθηκε ὁ κατηγορούμενος. Ἀράδειασε τίς δικαιολογίες του. Εἶπε, πώς ὅλα αὐτά ἀποτελοῦν συκοφαντία. Καί ὁ Χριστόδουλος καί οἱ Συνοδικοί συμπαραστάτες του, τά βρῆκαν /ὅλα καλὰ καί ἅγια. Καί ἄς φωνάζουν ἔξω ὅλοι καί ἄς διαμαρτύρονται γιά τήν ἔνοχη συμπάθεια καί κάλυψη τοῦ σκανδαλοποιῶ, ἀπό κείνους, πού θά ἔπρεπε νά σκά-

ψουν σέ βάθος τήν πληγή καί νά αποκόψουν τά σάπια κομμάτια τοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας.

Καί σέ ρόλο κουφΑντώνη.

Αὐτός, ὁ Μακαριώτατός μας, πού φωνάζει διαρκῶς καί διαμαρτύρεται καί ἀπαιτεῖ νά τόν ἀκούσουν οἱ Ἕλληνες καί νά ὑψώσουν φωνή διαμαρτυρίας ἐναντίον τῆς διαφθορᾶς καί ἐναντίον τῆς ἀποκοπῆς ἀπό τίς τίμιες ρίζες μας, προσποιεῖται τόν κουφό, ὅταν οἱ διαμαρτυρίες γιά τά ἐκκλησιαστικά σκάνδαλα, οὐρανομήκεις, ξεσηκώνουν ὁλόκληρο τό πλήρωμα καί δημιουργοῦν κλίμα πραγματικῆς ἐπανάστασης.

Ἡ κεντρική Θεσσαλία φλέγεται αὐτή τή στιγμή. Τό σκάνδαλο, πού ξέσπασε στήν καρδιά της, πλήγωσε τή θρησκευτική εὐαισθησία καί προκαλεῖ φυγόκεντρες τάσεις. Ὅλοι συζητοῦν τό περιστατικό. Καί ὅλοι κατεβάζουν τό πρόσωπο ἀπό ντροπή καί ἀπό ἀπογοήτευση. Ὅχι μόνο οἱ Θεσσαλοί. Ἀλλά οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες. Γιατί ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα βρώμισε ἀπό τήν ἠθική ἀναισθησία τοῦ σκανδαλοποιοῦ ρασοφόρου.

Καί ὁ κ. Χριστόδουλος περπατάει καί σφυρίζει ἀνέμελα. Σά νά μήν ἔγινε τίποτα. Σά νά μή βουτήχτηκε, μαζί μέ τό ράσο τοῦ σκανδαλοποιοῦ καί τό δικό του ράσο στό βουρκο. Σά νά μή κύλησε ὁλόκληρο τό χρονικό καί στά κανάλια πληροφόρησης τῶν δημοσιογράφων καί στά μονοπάτια τῶν φιλικῶν ψιθύρων.

Βέβαια, ἐκεῖνοι, πού γνωρίζουν ἀπό κοντά

τήν ἐκκλησιαστική διαπλοκή, βεβαιώνουν, πώς ἡ ἀρχειοθέτηση τῆς περίπτωσης τοῦ Διδυμοτείχου βρίσκεται σέ ἄμεση σχέση καί ἐξάρτηση ἀπό τό σκάνδαλο τῆς κεντρικῆς Ἑλλάδας. Ὁ Χριστόδουλος πιέστηκε νά κλείσει καί νά πετάξει στό ἀρχεῖο τόν «ἀρωματισμένο» φάκελλο τοῦ Διδυμοτείχου, γιά νά γλυτώσει τή δημοσιοποίηση τοῦ σκανδαλοῦ τῆς Θεσσαλίας. Γιατί κάποιοι ἐκκλησιαστικοί παράγοντες τόν ἀπειλῶσαν, πώς ἅμα τολήσει καί ἐπιδιώξει τήν παραπομπή τῆς ὑπόθεσης στά ἀρμόδια Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια, θά βουήξει ἡ οἰκουμένη μέ τό σκάνδαλο, πού ὁ ἴδιος ἀγωνίζεται νά τό κρατήσει στό σκοτάδι καί στή σιωπή.

Κατά τά ἄλλα...

Κατά τά ἄλλα, ὁ κ. Χριστόδουλος αὐτοπροβάλλεται ὡς κοινωνικός ἀναμορφωτής καί ὡς στηλιτευτής τῆς διαφθορᾶς. Κάθε μέρα καί κάθε ὥρα ἀρπάζει τό μικρόφωνο καί ἐξαγγέλλει τήν ἀδέκαστη ἐτυμηγορία του.

Ποίος θά βρεθεῖ νά τοῦ πεῖ: Κύττα τή βρωμιά τοῦ σπιτιοῦ σου. «Φαρισαῖε τυφλῆ, καθάρισον πρῶτον τό ἐντός τοῦ ποτηρίου καί τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καί τό ἐκτός αὐτοῦ καθαρόν. οὐαί ὑμῖν, γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκονισμένοις, οἵτινες ἔσωθεν μέν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δέ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καί πάσης ἀκαθαρσίας» (Ματθ. κγ' 26, 27).

**Πανελλήνια Πρωτοβουλία
γιά τήν ἀποκατάσταση
τῆς νομιμότητας καί τῆς κανονικότητας
στήν Ἐκκλησία**

Ἡ Πανελλήνια Πρωτοβουλία σᾶς προσκαλεῖ στή γιορταστική τῆς ἐκδήλωση γιά τήν κοπή τῆς Βασιλόπιτας. Θά γίνει στίς 21 Φεβρουαρίου 2002, ἡμέρα Πέμπτη καί ὥρα 7 μ.μ. στήν αἴθουσα τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσός (Πλατεία Καρύτου). Τήν ἐκδήλωση θά κλείσει μέ ὁμιλία τοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος κ. Νικόδημος.